

Sirkka-Liisa Aaltion Sähköposti Leppavaaraan lastenvalvoja Ritva Lemiselle. Katsokaa Miten määrätietoisesti isää leimataan väkivaltaiseksi.

Kukaan ei koskaan tukenut Aaltion väitteitä. Aaltio vei Äidin asiaa eteenpäin omanaan.

- Minulla kun ei edelleenkään ole väkivalta historiaa, kirjoissa eikä kansissa.

Mutta kun syyttäjät totesi vaimoni syyllistyneen minun pahoinpitelyyn. Aaltio käänsi senkin minun syyksi aikoinaan.

Tämä Aaltion sähköposti kavereilleen todistaa, että Espoossa on sisäisiä mies vihaisia kuppikuntia. Marita Saxen vilahtaa tässäkin dokumentissa, edukseenko?

Saa laittaa jakeluun vapaasti. Minulla on lisää tätä materiaalia. Älkää kysykö mistä olen saanut. T:Ari www.vanhemmat.com sekä www.vanhemmat.net

Ritva Leminen

Lähetäjä: espoon turvakoti <espoon-turvakoti@co.inet.fi>
Vastaanottaja: Ritva Leminen <ritva.a2.leminen@espoo.fi>
Lähetetty: 18. kesäkuuta 2001 20:29
Aihe: Re: neuvottelu 26.6.01/Ari Savolainen

Hyvä Ritva Leminen

Tässä siis alkaa heti näkyä tämä sanelu ja ehtojen asettaminen, joka on tyypillistä perheväkivaltaa käyttäneille miehille turvakodin asiakkaiden kokemana jo kotona ja sitten myöhemmin kun asioita pitäisi alkaa hoitaa.

Ajattelen että kysytään Maritalta ja Lailalta myös millaisen menettelyn he katsoisivat olevan avuksi lasten kannalta. Juuri se väkivallan käsittely ja sen myöntäminen on asia, joka tässä prosessissa ei ole tähän mennessä tapahtunut. Siksi ei käytöksen muutoskaan ole ollut mahdollista. Terapeuttista asiantuntemusta omaavat työntekijät, joilla on mahdollisuus lisäksi perehtyä mahdollisiin mielenterveyden/ sairauden piirteisiin henkilön tavatessaan ja tai persoonallisuuden narsistisiin häiriöihin voisivat siinä mielessä olla avainasemassa, että lapsen etua määriteltäessä tulisi jotain näkemystä, millaisiin tilanteisiin, riskeihin lapset mahdollisesti joutuvat, jos vanhemman tilassa on ilmitulevaa kyvyttömyyttä vastata lapsen tarpeisiin ja rekisteröidä lapsen pelkoja, turvallisuuden kaipuuta, osoittaa empatiaa, lohduttaa lasta.

Tietysti voitaisiin vielä yrittää kutsua Vartiovaaraa tähän isän tapaamiseen, jos hän siihen voisi tulla vaikkei äidin kutsusta tullutkaan. Tuolloin olisin halukas toteamaan, millä perusteilla isän vanhemmuuden laatu on arvioitu kuten on arvioitu Vartiovaaran lausunnossa.

Olisin halukas kuulemaan, miksi Jorvin psyk lausunto on sivuuttanut väkivallan esiintymisen äidin ja lasten elämässä. Miksi äitiä ei ole tässä asiassa katsottu ehdottomaksi tietolähteeksi omasta elämästään. Lisäksi on olemassa runsaasti ulkopuolisten havaintoja asiasta.

Turvakodin ja omasta puolestani ei ole tarpeen olla mukana neuvotelussa vain mukanaoleminen vuoksi vaan siksi että väkivalta loppuisi ja lapsille saataisiin (sekä äidille) turvalliset olot. Kiusaaminen on loputtava. Kaikki hyvät kokoonpanot ja ratkaisut käyvät minulle, myös se että en tule mukaan.

Tosin tämä vastaus kertoo minulle jo sen aiemmin tiedossani olleen asian, että [REDACTED] ovat kärsineet ja kärsivät edelleinkin. Heidän oikeutensa rauhaan ja koskemattomuuteen ei ole saatu toteutumaan

Korostan, että [REDACTED] tarvitsee lastensuojelullista kannatusta ja tukea. Hänen ei ole tarvis joutu mihinkään uhkasakkokierteeseen ja ottaa vain yksin vastuu esim siten, että ei anna tavata.

[REDACTED] oli yksin kahden pienen lapsen kanssa kotonaan pohtimassa ja pelkäämässä ja etsimässä ulospääsyä väkivallan täyttämästä elämästään. Turvakotiin tulon jälkeisenä aamuna lasten isä oli hellittämättömästi

[REDACTED] kimpussa. Väliaikainen rauha [REDACTED] saatiin rakennettua siten että turvakoti hoiti kaikki yhteydenpidon ja lasten tapaamisvaihdot. Nyt ollaan taas umpikujassa.

Olen vakaasti sitä mieltä, että kauan ei voida näin jatkaa. Tytöt kasvavat ja alkavat ymmärtää enemmän ja enemmän ja vahingoittuvat jo nyt kaikista solvauksista huoritteluista, äitiä halventavista ja uhkaavista tilanteista, joihin heidät on pakotettu. Missä on lasten turvallisuus, jos äiti on uhattuna jatkuvasti eikä hänellä ole tosiasiallista itsenäistä vapautta jatkaa elämäänsä ja toimia täysivaltaisesti oikeuden päätöksen mukaisesti lastensa yksinhuoltajana.

Ehkä me voitais viedä tämä nimenomainen tapaus, johonkin sosiaali -ja terveystoimen neuvottelukuntaan, jossa käsitellään vaikeita perheväkivaltatapauksia ja lasten tapaamisia väkivaltaa harjoittavan vanhemman kanssa. JOs olisi sellainen neuvottelukunta Espoossa.

Vai olemmeko jo itse asiassa perustaneet sellaisen liittymällä tähän yhteiseen neuvonpitoon lasten äidin pyynnöstä. Eli jos siis tätä ajattelen niin ehkä pitäisi sittenkin velvoittaa isä osallistumaan meidän kaikkien läsnäollessa tapahtuvaan keskusteluun. Jos hän ei osallistu niin asiasta voisi tehdä kirjaukset ja tiedustella perustelut miksi, hän ei halua tulla puhumaan lastensa tulevaisuudesta, joka pitäisi olla etusijalla isänkin ajatusmaailmassa.

Pyydän että lähetäisit tämän fundeerukseni eteenpäin myös Maritalle ja Lailalle kun en nyt näköjään itse osannut laittaa tätä tulemaan teille kaikille. Niin ja lastensuojelutyöntekijälle myös.

Vaihdetaan vielä ajatuksia asiasta. Kaikki vaihtoehdot käyvät kyllä minulla sinänsä.

Terveisin Sirkka Liisa Aaltio.

19.6.2001